

zák. a byl tudíž ve zjištěné krádeži shledán jen přestupek krádeže. Bylo proto, používajíc §u 290 tr. ř., rozsudek v rozsahu shora vyznačeném zrušiti jako zmatečný a ve věci samé zavésti, jak shora uvedeno.

Čís. 471.

Trestová sazba první věty §u 88 tr. zák. jest sazbou jednotnou.

(Rozh. ze dne 4. června 1921, Kr I 329/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 87 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti dle čís. 11 §u 281 tr. ř. namítá stížnost, že nalézací soud, nezjistiv velikosti zlomyslnosti a mimořádného nebezpečí jako podmínek použití vyšší trestní sazby §u 88 tr. zák., uznal neprávem na trest vyšší, než ukládá na zločin dle §u 87 tr. z. první (nižší) sazba §u 88 tr. zák. Stížnost vychází především z mylného názoru, jakoby první věta §u 88 tr. zák. stanovila na zločin dle § 87 tr. zák. dvě různé sazby trestní. Tomu není tak. O několika různých sazbách trestních může býti řeč jen tam, kde zákon tresty, stanovené na ten který zločin, dělí v jednotlivé, navzájem přesně ohraničené, v jeden celek se nepojící trestní sazby, při čemž použití jedné nebo druhé z nich určeno je přitěžujícími nebo polehčujícími okolnostmi, v zákoně jmenovitě uvedenými. Neobsahuje dle toho dvou různých sazeb trestních první věta §u 88 tr. zák., která stanoví jako trest těžký žalář od jednoho až do pěti let, dle velikosti zlomyslnosti a nebezpečí až do deseti let. Tomu nasvědčuje mimo doslov trestního ustanovení samotného i ta okolnost, že zlomyslnost a nebezpečí, jichž velikostí řídí se dle ustanovení toho výše trestu v konkrétním případě, náležejí mezi ony skutečnosti, které i dle §u 43 tr. zák. slouží jen jako všeobecné měřítko velikosti zločinu, kdežto zvláštní okolnosti přitěžující vypočítávají §§ 44 a 45 tr. zák. Byl tudíž nalézací soud oprávněn, vyměřiti obžalovanému trest dle této jednotné sazby trestní, tedy v trvání jednoho roku až do deseti let. Soud při tom vzal zřetel na velikost zlomyslnosti obžalovaného, která vyznačena je v rozhodovacích důvodech i jako bezohledná, a na veliké, velmi vážné nebezpečí jeho činu; je tudíž bezpodstatnou i výtkou stížnosti, jako by byl soud těchto podmínek zvýšené trestnosti činu, o nichž rozhoduje dle volného uvážení výsledků hlavního přelíčení, nezjistil.

Čís. 472.

Ku zločinu veřejného násilí dle §u 87 tr. zák. nevyžaduje se delší přípravy, stačí i okamžité rozhodnutí.

Po stránce subjektivní se nevyžaduje, by úmysl pachatelův přímo směřoval na přivodění nebezpečí, stačí, že pachatel dopustil se činu, ač věděl, že z něho může nebezpečí vzejítí.

(Rozh. ze dne 4. června 1921, Kr I 395/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 22. února 1921, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem veřejného násilí zlomyslným činem za okolností zvláště nebezpečných dle §u 87 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že předpis §u 87 tr. zák. žádá jednání provedené ze zlomyslnosti, tedy ze zřejmého, napřed rozváženého úmyslu. Stížnost je v právu, nalézací soud jest též na tomto stanovisku. Jen potud by šla stížnost daleko, má-li za to, že zlý úmysl dle citovaného zákona by vyžadoval, by pachatel provedení činu musil snad již nějakou delší dobu před tím rozvážiti. Můžeť zločin dle §u 87 tr. zák. býti výsledkem okamžitého vzky-pění, takže mezi rozhodnutím a provedením jeho může zůstatí třeba jen krátké mezidobí k uvažování. Zralejší úvaha a dokonalejší příprava může přijíti v úvahu pouze při výměře trestu (§ 43 tr. zák.), pro otázku viny je rozhodno jedině úmyslné jednání pachatelovo a vědomí jeho, že jednání to je způsobilé přivoditi nějaké z nebezpečí v §u 85 lit. b) tr. zák. označených. Zlomyslnost v tomto smyslu nalézací soud zjistil, a též zevrubně a přesvědčivě odůvodnil, ba ze zjištění jeho vychází na jevo, že obžalovaný jednal skutečně z napřed rozváženého úmyslu, jak to stížnost žádá. Vyslovujeť se v rozsudku, že obžalovaný napodobil to, co se tehdy s policejními strážníky do Prahy sjíždějícími dělo a co obžalovaný viděl a věděl, takže je tím dán výraz přesvědčení, že obžalovaný byl již před činem rozhodnut a odhodlán, že, uvidí-li strážníka, zachová se tak, jak to u jiných osob tehda činiti viděl. Aby zlý úmysl obžalovaného byl směřoval přímo na přivodění nebezpečí, se dle zákona nevyžaduje, stačí, že si byl vědom možnosti vzejítí nebezpečí a že přes to dopustil se úmyslně činu, s nímž ono nebezpečí bylo spojeno. I toto vědomí obžalovaného nalézací soud výslovně zjistil a odůvodnil, a je veškerý odpor v ohledu tom nepřípustný. Tvrzení stížnosti, že pro ohroženého strážníka Č-a nevzniklo žádné nebezpečí, je v odporu se zjištěním rozsudku. Pravíť se v něm, že vzhledem k okolnostem, za jakých byl závadný výkřik obžalovaným pronesen, zejména to, že shluklé davy byly rozrušeny událostmi posledních dnů a že kritického dne proti strážníkům do Prahy za svou službou odjíždějícím vystupovaly davы na různých místech násilně, byla situace pro Č-a velmi nebezpečná a že dlužno za to míti, že mohlo lehce pro něho vzejítí nebezpečí pro život, zdraví neb jeho tělesnou bezpečnost a že se nedá ani odhadnouti, k jakým těžkým následkům mohlo by bývalo dojíti, kdyby svědek M. nebyl býval náhodou Č-a vyprostil z jeho nebezpečné situace svým rázným zakročením. Že se ohroženému Č-ovi skutečně ničeho nestalo a že mu nebylo ublíženo, nevyklučuje nikterak, že tu nebylo nebezpečí. Vyrozumíváť se pod ním takový stav věcí, jenž zavdává příčinu k obavám, že následkem něho buď někdo ztratí život neb bude poškozen na těle neb zdraví. Na větším neb menším stupni

nebezpečí nezáleží zrovna tak, jako na tom, bylo-li ohroženému skutečně ublíženo; okolnosti tyto jsou směrodatnými jen pro vyměření trestu dle §u 88 tr. zák.

Čís. 473.

Pro trestní zodpovědnost ve směru §u 5 tr. zák. postačí t. zv. neurčitý úmysl.

(Rozh. ze dne 6. června 1921, Kr I 622/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 22. dubna 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny dle §§ 5, 171, 173, 174 II. a), c), 179 a §u 214 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Z důvodu §u 281 tr. ř. čís. 9 a) vytýká stížnost rozsudku, že pouhé »nastrojání« zlého skutku neodůvodňuje ještě odsouzení ve smyslu §§ 5, 171 tr. zák., dokud nebylo vysloveno, že stalo se zúmyslně. Tu stačí poukázat na doslov §u 5 tr. zák., kde rovněž jest řeč toliko o nastrojání, které již pojmově zúmyslnost v sobě zahrnuje. Poukazuje-li zmateční stížnost na to, že i spoluvina nadřzováním předpokládá »zúmyslnost«, tož i rozsudek výslovně zjišťuje, že stěžovatel »zúmyslně« prostředky ku vykonání zlého skutku opatřil, takže není tu vytýkané vady ve směru uvedeném. Ovšem vykládá stížnost požadavek »zúmyslnosti« v ten smysl, že předpokládá úplnou představu skutku pachatelova, jakož i vědomí, že vlastní činnost jest způsobitou, by podporovala činnost pachatelovu sesílením jeho zločinného rozhodnutí. Po stránce té vysvítá ze zjištění rozsudku ovšem jen, že stěžovatel, když se naň Adolf K. obrátil se žádostí, by mu zjednal dva silné muže, věděl, že se jedná o krádež, kterou Adolf K. za jich pomoci zamýšlel provésti a že o bližších podrobnostech krádeže mohl se dověděti teprve při pozdější poradě pachatelů v bytě H-ově, v jeho přítomnosti konané, když již K-a a B-a ku spolučinnosti byl zjednal a vlastní jeho činnost byla ukončena. Než více než toto nevyžaduje pro pojem spoluviny § 5 tr. zák., by trestná spoluvina pomocníků jako zúmyslná mohla býti přičítána. Jakmile ví pachatel, že zjednává prostředky ku vykonání určité krádeže a ku jejímu vykonání opatřením prostředků nadřzoval, jest nadřzování to i tenkrát zúmyslné, když ani pachatel podrobností krádeže, jako osoby, jež má býti okradena, předmětu, jenž má býti odcizen, ještě neznal. Jde o tak zv. neurčitý zlý úmysl, který pro trestní zodpovědnost ve směru §u 5 tr. zák. úplně postačí, poněvadž vůle spoluvinníkova čelila k tomu, aby pachateli při krádeži, kterou tento zamýšlí spáchati, byl nápomocen, ať již osoba poškozeného neb předmět krádeže jsou kterékoli. Proti stěžovatelovu odsouzení pro spoluvinu na krádeži je tím méně závady, an o zabránění krádeže a odčinění účinků svého přispění se nepříčinil ani tenkrát, když již podrobností skutku seznal, nýbrž i tu při své vůli zločinné setrval. Z toho vyplývá, že stanovisko stížnosti, požadující pro zodpovědnost